

пазія

пазія

Гала Гара

...Цемрашалы
Ня дрэмлюць
І ў цемры...

Крывыя вулкі

МАЛІТВА

Дзеці мае ненароджаныя, даруйце мне,
Души пакутныя ў касымічным куце,
Ваша маці сябе стакротна кляне.
Вы мне даруйце.

Даруйце дзень, у якім жыву,
Даруйце ноч, дзе спатолі шукаю
І з вамі ў Сусьвеце халодным плыву...
Даруйце, дзеці, мне – заклінаю.

Даруйце вясну, якой не было,
І восень з колкімі халадамі.
Даруйце забітае цноты съятло –
Думы пакутныя, грэх мой – з вами.

ІНСУРГЕНЦКІ МАТЫЎ

*Съветлай памяці змагароў 1861-63 гг.
i В.Ластоўскаму прысьвячаецца*

Зъдзірванела мая валока,
Абабіліся поршні,
Аборка больш не трymае
Стамленай нагі...
Адпачыць бы
Пад сухою адрынай
Зыліву перачакаць
У бок далёка адкінуўшы доўбень.

Як барвяная квецень
Лоб паранены жычка апавіла

Як барвяная вера
Закажанела
Казыча нервы і гонар
Закапёршчыка
Завадатара
Інсургента
Бунтаўшчыка

Чуеш
Гудзе віруе
Съпявae
Закалат

Як закалец

У хлебе
У лёсе
У сэрцы

Мажны праснак
Ды путра
Наедак
Беднага
Інсургента
Рызьзё
Яго шаты і латы

Зъняў
Абшмуляны

Сурдут
У стадоле
Каня
Прывязаў

Заляскалі
Падковы
Па лядзе
Мільганула
Кучомка

Пастка

I зноў
Няўрымсьлівы гон
Уцёкі
Ад ценю
Цьвяліўся цвыркун
Целяпень
Зацялёпа
Цемрашалы
Ня дрэмлюць
I ў цемры

У возеры ў лесе
Космы распусьціўши
Водарасьцяў шкумацьцё
Купалкі гайдаюцца
Цьвільлю
Прапахлыя
Дзеўкі

А ну ж
А можа
Наўдалую
Нашармака
Шырокія клубы
Съязгно
Вэлюм
На галаве
Як вяхотка
У лазьні...

Шалёны разьюшаны
Гон

Не спыняцца
Адскепак смалісты
Апякае
Асклелы твар
Адзін за
Адным
Лятуць
Аскабалкі
Пасечана
Кулямі
Дрэва

Але, як кажуць,
Апуха даражай кажуха
Воля была б
А дрэваў
Насадзім
Залекуем
Раны
На дрэвах

Людзей бы
Уратаваць

Ну што
Трапіла
Рыбка
На крук?
Джір
Не шчупак
Ды ўсё адно
Ідзе
Паляваньне
Цягне
Цягнік
На дно

Толькі б выжыць
А тады
Паглядзім
Што
Мацней
Лёска
Ці лёс
Інсургента?

Рымар,
Падцягні
Маю вупраж...

* * *

Алесю Сушу

Не пачуты нікім ціхі голас лунаў
Між аліў Гефсіманскага раю:
Божа мой, Ты ня вер, я цябе не прадаў,
Хрысьце мой, я Цябе кахаю...

Дай абмыю съязьмі чыста стопы Твае.
Твае вочы наскрэз працінаюць.
Хай пра зраду салоўка салодка пяе,
Хрысьце мой, я Цябе кахаю...

І калі яны прыйдуць усё ж за Табой,
Я ад муکі нясыцерпнай сканаю,
Ну ці мог я прадаць Цябе, Божа Ты мой?
Хрысьце мой, я Цябе кахаю...

І калі расьпінаць яны будуць Цябе,
Хрысьце мой, я Цябе не забуду...
Нават там, у засьветнай і съветлай журбе
Ты пачуеш мальбу свайго Юды...

* * *

В.Г.

Калі ты верыш промню – вер яму,
Калі ты помніш дотык той ласкавы.
Не падмані, не падмяні яго
На гроши, бруд і славу,
Калі ты верыш...

* * *

Калі ты хочаш праўду сказаць
Пра съвет у якім ты жывеш,
Скажы пра яго як ёсьць,

Ня тоячыся
І не баючыся праслыць экстрэмістам.

Гэта – съвет, у якім шмат падонкаў
І крышачку меней людзей.
Скажы ім, што ты таксама падонак,
Бо зусім не імкнешся нешта зъмяніць,
А забіваць ты ня ўмееш...

* * *

Aхвярую Славаміру Адамовічу

О, ціхі подзіў ночы,
І ціхі сэрца стук,
І ціхі пошум ветру...
Якая бездань часу...
Цячэ рака збавеньня...
Праз попел і праз прысак,
Праз тло і праз турботы,
Праз дзірваны, праз стрэхі,
Праз крыўды, праз нішто...

Якая бездань часу...
Ніхто не замінае
Рукой пакрататць вечнасьць,
Забыцца і заснуць...
Цячэ рака збавеньня...
Якая бездань часу...
Ніхто не замінае...

Цячэ рака збавеньня...
Якая бездань часу...

* * *

Смага сушыць вусны
Не таму, што вады ня стала,
А таму, што ня стала сілы
Супрацьстаяць.

Смага сушыць сэрца
Не таму, што бяды ня стала,

А таму што ня стала моцы
Супрацьстаяць.

Сыпёка сушыць палеткі,
І раку, ля якой ты вырас,
І лясы, дзе зьбіраў маліны,
І зямлю, дзе ты нарадзіўся...
Не таму, што канчаецца час,
А таму, што канчаецца
Чын і ўчынак...
